

ISSN-0207-4710
2013-cü il

GÖYARÇIN

4

Hekaye

Şeir

Nağıl

Nağıl vaxtı

XEYİRXAH OVÇU

(Şimali Amerika hindularının nağılı)

Biri vardı, biri yoxdu, xeyirxah bir ovçu var idi. Elə buna görə də heyvanlar və quşlar onu çox sevirdilər.

Bu ovçu heç zaman təhlükəli çayda üzən marala güllə atmaz, heç bir heyvanı balalarının yanında vurmazdı. Ovladığı heyvanın, quşun ətindən

digər vəhşilərə də pay saxlayırdı. Ayı üçün bal, qarğa üçün qarğıdalı dəni saxlamaq onun adəti idi. Hətta o, gölə, çaya balıqlar üçün də yem atmağı unutmazdı.

Bir dəfə ovçunun başına fəlakət gəldi. O, yoldaşlarından ayrı düşüb meşədə azdı. Vəhşi bir qəbilənin övladları onu huşu gedənə qədər döyüb, çaya atdılar.

Düşmənlər çıxıb gedəndən sonra canavar qan iyi ilə gedib ovçunu tapdı. O, bərkdən ulayıb bütün heyvanları və quşları köməyə çağırırdı. Ayı pəncəsini ovçunun sinəsinə qoyub dedi:

-Hələ bədəni istidir, ölməyib.

Heyvanlar və quşlar bir yerə yığılıb məsləhətləşdilər ki, ovçunu ölümün pəncəsindən necə xilas etsinlər. Onlar bildikləri, tanıdıqları dərman bitkilərini yığıb məlhəm düzəltdilər. Bu dərmanı ovçunun bədəninə sürtə-sürtə dua oxumağa başladılar.

Ovçu tam özünə gəlməsə də, elə bil sehri bir dünyaya düşmüşdü. Qərribə idi ki, o, heyvanların və quşların dilini başa

 Rəssam
Mətanət

düşürdü. Heyvanlar və quşlar ondan xahiş edirdilər ki, bütün ovçu yoldaşlarını da özü kimi xeyirxah olmağa səsləsin.

Ovçu gözlərini açanda yanında heç kəsi görmədi. Ancaq dövrəsində çoxlu heyvan, quş ləpirləri görəndə hər şeyi yenidən xatırladı.

Ovçu yerdən qalxıb evlərinə getdi. Başına gələnləri bütün ovçu dostlarına danışdı.

Tərcümə edib işləyəni:
R.Y.Əliyev

